

L'Escola d'aprenents de "LA SEDA DE BARCELONA" Forjadora de Tècnics (1949-1971)

Joan Lluís Ferret i Pujol

El Prat de Llobregat: 2010

resenyes

VICENÇ TIERRA

La sala d'exposicions del Museu del Prat a la planta baixa del Centre Cultural "Torre Balcells" va quedar petita per poder encabir companys, amics, polítics i ciutadania que van assistir, el passat dia 10 de desembre de 2009, a la inauguració de l'exposició commemorativa (de fotografies, d'eines i de peces) i a la presentació del llibre. Llibre en què l'autor ha esmerçat molta il·lusió i que ha escrit i compost gràcies també, a la col·laboració del seu germà Josep Ferret, de Gerard Giménez, de Joan Miñarro i de Josep Bel.

Tot aquest rebombori feia al cas perquè es commemorava el seixantè aniversari de la fundació de l'Escola, que va tenir un recorregut des de 1949 fins a 1971, i que va posar en marxa -per disposició del consell d'administració de llavors, presidit pel Sr. Carlos Stulemeijer- el Sr. Artur Puig, que encara viu i resideix al Prat i que ja té 100 anys.

Aquest llibre, segons l'autor, "pretén donar una visió global d'allò que va significar aquella modèlica Escola professional, en una època molt dura, plena de mancances i dificultats de tota mena, especialment per als joves d'aquelles generacions de postguerra, obligats a grans sacrificis, i, malgrat això, molts d'ells treballant, estudiant i fent esport alhora, amb una voluntat ferma i l'esperança d'un futur millor".

Quan llegeixes un llibre d'un pratenc referit al Prat, a la gent del Prat, de seguida te'l fas teu, perquè és part de la nostra història; i testimoniar una part de la nostra vida en comú resulta sempre quelcom d'agrair, i

d'agrair especialment i profundament; i, sobretot si, a més a més, l'edició és acurada i amb moltes il·lustracions i fotografies de l'època. Perquè un llibre sempre és un esglaó de la memòria, de la història -comunitària o personal-, d'uns orígens, del passat... que no de l'oblit. I si d'alguna cosa ens ha de servir el passat és per aprendre i per mantenir el que ens calgui per tal que la gent jove especialment pugui projectar-se cap a un futur millor. Us poso com a metàfora l'exemple del saltador de

perxa: agafes amb força la perxa, prens impuls, la claves, la doblegues... i quan ja vols fer el darrer pas i, estant suspès a l'aire, batre el rècord o arribar més enllà, la deixes anar. La perxa és la memòria històrica que ha de protegir i promocionar la gent jove.

En el cas del llibre de l'"Escola d'Aprenents de La Seda", ens trobem davant d'una mena de "súmum": ara és història però llavors era l'"aprendre", que jo crec que és la màxima aspiració de tota persona. Aprendre contínuament i sempre. Aprendre dels altres que abans han fet el recorregut i donar la formació i l'experiència als més joves que vénen al darrere. Transmetre i escoltar, ensenyar i aprendre, cohesionar i pair, donar i rebre. És l'escola, la de la vida i la de les aules. Per això cal sempre —recordeu-ho— anar aprenent.

Però l'escola d'aprenents de "la Seda" —com ho evidencia Joan Lluís Ferret— era només una parcel·la d'allò que en diríem *ora et labora o mens sana in corpore sano*. Era la filosofia d'una empresa holandesa que pretenia que els seus productors ho donessin tot, però a la vegada se sentissin a gust, ben tractats

(menjador, serveis mèdics propis, habitatges socials, escola) i amb moltes opcions d'oci purament recreatiu. El seu grup de teatre, per exemple, va ser un mirall i un bressol d'actrius i actors. El "Grupo Cultural Recreativo", en el seu vessant esportiu, va ser un emblema de l'època, i amb la seva samarreta, atletes pratencs van aconseguir medalles i fites arreu del món.

És clar que no ens posarem ara a dir com està avui "La Seda"; la premsa diària ja ho explica prou bé. Abans, però, entrar a treballar a "La Seda" era pràcticament una assegurança de vida. Però també cal dir igualment que els seus productors eren dels que s'hi van deixar la vida per mantenir l'empresa i també la seva família, naturalment.

Moltes generacions de pratencs i de pratenques han passat per les instal·lacions de "La Seda". Avui, l'estendard històric i el seu testimoni han de fer que estiguem agraïts a aquell consell de "La Seda", al Sr. Artur Puig, als professors i als alumnes d'aquella Escola; alumnes que en una bona part prosseguien estudis de Mestria Industrial i d'Enginyeria Tècnica Industrial, cosa que va facilitar la seva posterior promoció a càrrecs directius, dins i fora de l'empresa.

I avui també hem d'estar agraïts a l'amic Joan Lluís Ferret i als seus col·laboradors per la tasca duta a terme, que s'ha palesat amb una exposició i la publicació d'aquest interessant llibre.